

KHUTBA

Fredag 23.03.12

Norsk

Historien om profeten Mosa (Moses) (fvmh), del 5

All takk til Allah, Den mest gavmilde. Jeg bevitner at ingenting er verdt tilbedelse unntatt Ham, uten partnere. Måtte Allah sende fred og velsignelser over Hans siste sendebud.

Allahs tjener! I dag skal vi fortsette historien om profeten Mosa (fvmh) og hvordan han overvant magikerne og Faraos død.

Faraos forbauselse snudde til redsel. Av frykt for sitt herredømme sa han til rådgiverne sine: «Dette er to trollmenn som vil fjerne deres beste tradisjoner og drive dere ut av landet med magien sin. Hva er deres råd?» De rådet Farao til å anholde Mosa og broren hans mens de samlet de dyktigste magikerne i landet. Da kunne også de vise sine magikunster og forandre stokker til slanger. På denne måten prøvde de å minske Mosas innflytelse over folkene angående hans mirakler.

Farao anholdt Mosa og Aron og sendte kurerer over hele landet for å sikre seg de beste magikerne. Han tilbød hver eneste vellykkede magiker en stor belønning, inkludert ansettelse som kongelig kurer. På en vanlig festivaldag som tiltrakk innbyggere fra hele det egyptiske imperiet, arrangerte Farao en offentlig konkurranse mellom Mosa og magikerne. Folket kom i hopetall da de hørte om den største konkurransen noensinne mellom Faraos mange magikere og en enslig mann som hevdet å være en Profet. De hadde også hørt om et spebarn som en gang fløt nedover elven Nilen i en kurv og landet på Faraos palassområde, som hadde blitt oppdratt som en prins og som senere hadde flyktet etter å ha drept en egypter med ett eneste slag.

Alle var ivrige og spente etter å se denne store konkurransen. Før den begynte så reiste Mosa seg og snakket til den store folkemengden som var helt stille: «Ve dere, hvis dere dikter opp løgner mot Allah ved å kalle Hans mirakler for magi, og ved ikke å være ærlige med Farao. Ve dere, hvis dere ikke vet forskjellen mellom sannhet og løgn. Allah vil ødelegge dere med Sin straff, for den som lyver mot Allah vil dessverre mislykkes.» Mosa snakket oppriktig og fikk magikerne til å tenke seg om, men de var overveldet av sin grådighet for penger og ære. De ønsket å imponere folket med sin magi og å fremstille Mosa som en bedrager. Mosa ba magikerne begynne. De kastet sine magiske objekter på bakken og folkemengden så forbauset at deres stokker og tau ble til ålende slanger. Farao og mennene hans applauderte høyt. Så kastet Mosa sin stokk og den begynte å vri seg og ble til en enorm slange. Folkene reiste seg opp for å se bedre. Farao og mennene hans satt stille mens Mosas enorme slange svelget alle slangene en etter en. Mosa bøyde seg for å plukke den opp, og den ble en stokk igjen.

Folkemengden reiste seg som en bølge, ropte og skrek av opphisselse. Det hadde aldri før blitt sett et slikt under. Da magikerne så Mosas kraft, bøyde de seg for Allah og sa: «Vi tror på Herren til Mosa og Aron.» Farao var sint og begynte å planlegge sitt neste trekk. Han beskyldte Mosa og magikerne for å ha arrangert demonstrasjonen sammen i all hemmelighet. Han krevde at magikerne tilsto planene og truet med å drepe dem. De nektet å avvise Allah og holdt seg oppriktig til troen sin. Farao skjulte ikke lenger sin onde natur og truet med å kutte

av dem hender og føtter, og å korsfeste dem til palmetrærnes stamme, som et eksempel for sine undersåtter.

Magikerne representerte eliten i det egyptiske samfunnet. De var dets lærde, de bøyde seg for rettferdighet, men folket sviktet dem og levnet dem til sin skjebne. Rettferdighetens vei var klar, men folket gjorde likevel ikke annet enn å se på. Om hver eneste egypter hadde plukket opp en murstein og kastet den mot Farao, så hadde han falt død om og Egypts historie hadde blitt forandret. Dette skjedde selvsagt ikke, ingen beveget seg. Hver eneste en av dem stod urørlig på sin plass. Folket gjorde ikke annet enn å se på, og de betalte prisen for passiviteten; prisen for en dags feighet var at de senere druknet. Mosa og Aron dro, og Farao returnerte til palasset sitt.

Farao var fullstendig forbløffet over de to miraklene. Da Mosa dro, forandret hans følelser seg fra forbløffelse til et voldsomt raseri. Han kranget med sine statsråder og menn, hånet dem uten grunn og kommanderte dem bort fra sitt åsyn. Da han var alene prøvde han å tenke på en rolig måte. Han drakk flere kopper vin, men sinnet hans dempet seg ikke. Han tilkalte sine statsråder, ledere, og ansvarlige menn til et alvorlig møte. Farao entret møtet med en streng mine. Det var åpenbart at han aldri ville overgi seg så lett. Han hadde etablert et kongerike der han var en gud som ble tilbedt av det egyptiske folket, og nå kom Mosa for å ødelegge det han hadde bygd opp. Mosa sa at det ikke eksisterte noen annen herre enn Allah. Dette betydde at Farao var en løgner. Etter en diskusjon mellom Farao og statsministeren Haman, løftet Haman hånden sin for å snakke. Farao tillot det, og Haman spurte: «Vil vi la Mosa og folket hans ødelegge resten av jordens befolkning, slik at de slutter å tilbe deg?» Farao svarte: «Du har lest tankene mine Haman. Vi skal drepe sønnene deres, voldta kvinnene og erobre dem.» Han utstedte kommandoer og mennene til Farao dro for å drepe sønnene, voldta kvinnene og fengsle enhver som protesterte mot disse handlingene. Mosa så hva som hendte, men kunne ikke hindre det, han hadde heller ikke makt til å forby disse handlingene. Han kunne bare råde folket sitt til å være tålmodige, og be til Allah, Den allmektige, om å straffe egypterne. Han ga eksemplet om de egyptiske magikerne som uten å klage holdt ut for Allahs skyld. Han hjalp dem å forstå at Faraos soldater oppførte seg som om de eide jorden.

Faraos voldshandlinger fikk Israels barn til å føle nederlagets ånd. De klaget til Mosa: De svarte: «*Vi (Israels barn) har lidd for du kom til oss, og etterpå.*» *Han sa: «Herren vil kanskje tilintetgjøre deres fiender, og la dere overta landet, så Han kan få se hvordan dere bærer dere ad.»* (7:129) Mosa stod overfor en vanskelig situasjon. Han måtte møte Faraos sinne og hans planer, mens han samtidig måtte ta seg av opprøret til folket sitt. Det virket som om Farao aldri ville tro på Mosas budskap, eller stoppe torturen av Israels barn. Mosa ba derfor til Herren: Mosa sa: «*Herre, Du har gitt Farao og hans råd prakt og rikdom i jordelivet, så de fører folk bort fra Din vei. Herre, utvisk deres rikdom og forherd deres hjerter, så de ikke tror før de står overfor den smertelige straffen!*» *Allah sa: «Deres bønn er hørt. Hold rett kurs, og følg ikke deres vei som intet vet (sannheten, å tro på Allahs enhet, og også tro på Allahs belønning; Paradiset osv.)»* (10:88-89)

Allah inspirerte Mosa til å lede folket i Egypt, men bare noen få trodde på budskapet hans. Allah åpenbarte: *Men ingen trodde Mosa, unntatt hans folks barn, av frykt for Farao og hans råd, så de skulle forfølge dem. Farao var en arrogant tyrann på jorden, han var sannelig en Musrifin (polyteist, synder og overgriper, de som gir opp sannheten og følger det onde, og synder alle slags store synder). Mosa sa: «Mitt folk, om dere tror på Allah, så stol på Ham hvis dere er muslimer (de som underkaster seg Allahs vilje).» De svarte: «Vi*

stoler på Allah. Herre, gjør oss ikke til anstøt for folket som er zalimin (polyteist og de som gjør galt) Redd oss ved Din nåde fra de vantro.» 10:83-86

Den allmektige Allah besluttet å gjøre ende på Faraos forbrytelser etter at Han hadde gitt han mange sjanser. Allah befalte Mosa å dra, og Israels barn fikk motvillig tillatelse fra Farao til å dra ut av byen for en høytid. De forberedte seg på å dra fra Egypt. Dette ble senere kjent som jødernes utmarsj fra Egypt. De bar med seg juvelene sine og de lånte mange juveler fra Egypterne.

I nattens mørke ledet Mosa folket sitt mot Rødehavet, de kom frem til stranden om morgenen. Farao var da klar over deres avreise og sendte en stor hær etter dem. Israels barn var utålmodige og ble snart opphissede. Yusha (Josva), sønn av Nun sa: «Foran oss er havet, en ufremkommelig barriere, og bak oss er fienden, døden kan ikke avverges!» Mosa svarte at han ventet på videre veiledning fra Allah. Disse ordene fylte dem med et visst håp, men mennesker er alltid utålmodige etter resultat; de var villige til å overgi seg til slaveriet igjen. I det øyeblikket åpenbarte Allah til Mosa: «Slå på havet med stokken din!» Mosa gjorde som han ble befalt. En sterk vind blåste, solen skinte sterkt og på et øyeblikk delte havet seg, bølgetoppene stod som fjell på hver side.

Mosa ledet folket sitt over og dette miraklet beviste hva Mosa ofte sa: «Min Herre er sannelig med meg!» Da de så seg tilbake, så de Farao og hæren hans nærmet seg, de skulle til å ta samme veien som hadde åpnet seg for dem. Av frykt og panikk tryglet de Mosa om å be Allah lukke havet. Allah befalte derimot ikke Mosa om å slå stokken sin på havet igjen, for Allahs påbud var allerede i gang. Farao og mennene hans hadde sett miraklet om hvordan havet hadde delt seg, men siden han var den hykleren han var, snudde han seg mot mennene sine og sa: «Se, havet har åpnet seg ved min kommando, slik at jeg kan følge etter opprørerne og arrestere dem!» Dem fortet seg gjennom det delte vannet, og da de var midtveis befalte Allah havet om å bli som det var før. Farao innså vettskremt at hans tid var over og skrek av frykt: «Jeg tror på at det ikke er noen gud verdt tilbedelse foruten Allah, på Den som Israels barn tror på, og jeg er en av dem som underkaster meg Ham.» Men Allah godtok ikke erklæringen fra denne tyrannen og vannet lukket seg, og druknet han og hele hæren hans.

Kilde:

Profetenes historie, av Ibn Kathir